ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ κάπνισμα. Μιὰ φορὰ ὁ πρέσβυς τῆς Περσίας τοῦ ἔκανε δῶρο ἕνα μεγαλοπρεπέστατο ἀδαμαντοκόλλητο τσιμπούκι. Ὁ Ναπολέων δοκίμασε νὰ καπνίσῃ. Ἀλλά, μόλις ἐτράβηξε μιὰ ρουφηξιά, τοῦρθε τέτοια ἀηδία, ὥστε φώναξε:

—Βρὲ τὸ γουρουῦνι, τί δῶρο βρῆκε νὰ μοῦ δώσῃ !...

Εὐτυχῶς ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πρεσβευτὴς εἶχε φύγει...

***

Ὁ Πρῶσσος στρατηγὸς Μπλοῦχερ, ὁ ὁποῖος νίκησε τὸν Ναπολέοντα στὸ Βαττερλώ, τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὸν καπνό, κι' εἶχε τόσες πολλὲς πίπες, ὥστε εἶχε κι' ἕναν ἰδιαίτερο ὑπηρέτη γιὰ τὶς πίπες του μόνο, ποὺ τὸν λέγανε Χέννεμαν.

Στὶς μάχες, πρὶν ἀρχίσει νὰ πολεμᾷ κι' ὁ ἴδιος ὁ Μπλοῦχερ, συνήθιζε νὰ γεμίζῃ μιὰ μακρυὰ πίπα κι' ἀφοῦ τὴν κάπνιζε λιγάκι, τὴν ἔδινε στὸν Χέννεμαν, ἀνέβαινε στ' ἄλογό του καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ φώναζε στοὺς στρατιῶτες του :

—Ἐμπρός, παιδιά !

Κι' ὁρμοῦσε μπροστά, ἀψηφῶντας τὶς σφαῖρες τῶν ἀντιπάλων του.

***

Ὁ Βίσμαρκ ἔλεγε συχνὰ πὼς ὅλα τὰ σχέδιά του γιὰ τὴν Μεγάλη Γερμανία τα ἔκανε τυλιγμένος στοὺς γαλάζιους καπνοὺς τοῦ τσιγάρου του. Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα ἀνέκδοτά του εἶνε σχετικὸ μὲ τὸ κάπνισμα. Νὰ πῶς τὸ διηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ Βίσμαρκ στὰ Ἀπομνημονεύματά του :

«Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἀξία τοῦ τσιγάρου, πρέπει νὰ μείνῃ μονάχα μὲ ἕνα, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ νάβρῃ ἄλλο. Στὴ μάχη τοῦ Κενιγκράτς μοῦ εἶχε ἀπομείνει ἕνα μονάχα τσιγάρο, ποὺ τὸ φύλαγα μὲ τὴν ἴδια ἔγνοια, ποὺ φυλάει ἕναας φιλάργυρος τὸν θησαυρό του. Δὲν τὸ ἄναβα, ὅσο ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα ἡ μάχη, γιατί συλλογιζόμουν ποιὰ εὐτυχία θὰ ἔνοιωθα, ἂν τ' ἄναβα ἀφοῦ νικούσαμε. Ἀλλὰ ὑπολόγιζα χωρὶς τὴν τυχη. Ἕνας φτωχὸς δραγόνος τραυματισμένος ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἀπάνω στὸ στῆθος του καὶ ζητοῦσε κάτι νὰ δροσιστῆ. Ψάχνω τὶς τσέπες μου. Μὰ δὲν εἶχα παρὰ μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ τὸν φτωχὸ δραγόνο. Ἔπειτα συλλογίστηκα πὼς εἶχα καὶ τὸ τσιγάρο μου, τὸ μοναδικό μου τσιγάρο. Τὸ ἀνάβω τότε ἀμέσως καὶ τοῦ τὸ χώνω μέσα στὰ δόντια του... Εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τῆς εὐγνωμοσύνης, ποὺ ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη του. Ὦ ! ποτέ μου δὲν ἀπόλαυσα τόσο καλὸ τσιγάρο, σὰν ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ κάπνισα !...».

μοῦ τὰ μοιρτυράει ὅλα.

»Τὴν ἔβαλε, λέει, ἡ γυναῖκα μου νὰ πάῃ ἀπὸ σπίτι λεχώνας τριῶν ἡμερῶν ἕνα σταμνάκι τοῦ νεροῦ καὶ νὰ τὸ σπάσῃ, λέει, Σαουαιο ξημερώνοντας, στοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάσι, νὰ κάμῃ, δὲν θυμοῦμαι τί ἄλλο, καὶ νὰ μοῦ τὸ βάλῃ τρεῖς βραδειὲς κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου...

—Καὶ γιατί ; ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

—Γιὰ νὰ μὲ κάνῃ ἡ γυναῖκα μου, λέει, ὑποτακτικό, νὰ μ' ἔχῃ ὀργανάκι της, σὰν τὸ σκυλί, δεμένον ἀπ' τὴ μύτη... Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα. Στὴν ἀρχὴ ἔκανα τὸ χαζό. Ἔτσι μὲ διάταζ' ἡ γυναῖκα μου, ἔτσι καὶ χειρότερα ἔκανα ἐγώ... Μὲ εἶχε κάμει τοῦ χεριοῦ της καὶ καμάφωνε... Καὶ τἄλεγε καὶ στοὺς δικούς της : «Τὸν Σπυράκι μου ἐγὼ τὸν ἔχω κάνει σὰν ἀρνάκι. Σήκω τοῦ λέω καὶ σηκώνεται, κάτσε, καὶ κάθεται ἀμέσως ! Σοῦζα, ἂν τὸν διατάξω, θὰ σταθῇ σοῦζα !»

»Ἀποφάσισα ὅμως στὸ τέλος νὰ ἐξέλθω τῆς οὐδετερότητος. Καὶ μὲ τὸ πρῶτο ποὺ ἡ γυναῖκα μου ἐπέμεινε γιὰ κάτι, τῆς δίνω ἕνα φοῦσκο ! Μὲ τὸ δεύτερο λόγο, τῆς κατεβάζω μιὰ μὲ τὴν «Ἀνδρομάχη μου». Καὶ ἔδειξε τὴ χοντρή του τὴν μπαστούνα...

«Καὶ μὲ τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο, τῆς δίνω τῆς χρονιᾶς της !...

»Λούφαξε, ποὺ λέτε, ἢ δὲν λούφαξε ;

»Ἔγινε μιὰ γυναῖκα σὰν ζυμάρι ἢ δὲν ἔγινε ;

Καὶ σηκώνοντας τὴν «Ἀνδρομάχη του» ψηλά, πρόσθεσε μ' ἐπιδεικτικὴ φωνή :

—Νά, μωρέ, τὰ μάγια ! Δοκιμασμένα πέρα - πέρα. Καὶ μ' ἀποτέλεσμα κεραυνοβόλο. Ὅλα τὰ ἄλλα, ὅσα εἴπατε ἐδῶ πέρα, τόση ὥρα, εἶνε κουροφέξαλα !...

—Μά..., θέλησε κάτι νὰ πῇ ὁ δάσκαλος, μὰ δὲν τὸν ἄφησε ὁ Νταῆς ὁ Σπῦρος.

Χτύπησε τὴ μαγγοῦρα του στὸ τραπέζι δυνατὰ καὶ φώναξε :

—Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει !... Καὶ ἄϊντε νὰ πᾶμε τώρα, γιατί ὁ ἥλιος βασίλεψε κι' ἄρχισε τσουχτερὸ τὸ κρύο !...

Κι' ὁ δάσκαλος, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα, φοβισμένος καὶ δαμασμένος ἀπὸ τῆς «Ἀνδρομάχης» τὴ μαγικὴ ἐνέργεια, πλήρωσε τὸν καφετζῆ καὶ τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ κοντά, σὰν τὸ σκυλάκι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ Ντ' Ἀννούντσιο. Γιατί δὲν ἔλεγε τ' ὄνομά του. Τὸ ξυπνητῆρι τοῦ Λουδοβίκου 11ου. Πῶς πιάστηκε ὁ κλέφτης. Τὰ ὑπέροχα χέρια Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς. Ἡ λακωνικότης τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν. Ἡ ἄδικη διαταγὴ Λουδοβίκου τοῦ 14ου, κλπ. κλπ.

Ὁ Ἰσπανὸς συγγραφεὺς Μπλάσκο Ἰμπάνιεθ, ποὺ πέθανε πέρυσι, διηγεῖτο τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο γιὰ τὸν Ντ' Ἀννούντσιο :

Πρὶν ἀπὸ τὸν παγκόσμιο πόλεμο, ὁ Ντ' Ἀννούντσιο εἶχε πάει κάποτε στὸ Μόντε Κάρλο, ὅπου βρισκόταν καὶ ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Σασὰ Γκιτρύ. Μιὰ μέρα κάποια Γαλλὶς ἠθοποιὸς ρώτησε τὸν Γκιτρύ :

—Κύριε Γκιτρύ, πέστε μου, ποιὸς εἶνε αὐτὸς ἐκεῖ ὁ κοντούλης μὲ τὴ φαλάκρα ; Χθὲς μοῦπιασε κουβέντα καὶ μοῦ μιλοῦσε ὅλο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τ' ὄνομά του ὅμως δὲν μοῦ τόπε, παρὰ μοῦ ψιθύρισε μὲ μυστηριῶδες ὕφος αὐτὰ τὰ λόγια : «Δὲν σᾶς λέω τ' ὄνομά μου, κυρία μου, γιατί ἂν σᾶς ἀποκαλύψω ποιὸς εἶμαι, θὰ εἶνε τόση ἡ συγκίνησίς σας καὶ ἡ χαρά σας, ποὺ μπορεῖ νὰ πάθετε τίποτε». Ποιὸς εἶνε λοιπὸν αὐτός ; Εἶνε κανένας πρίγκηψ, κανένας δισεκατομμυριοῦχος ἢ κανένας πρόεδρος Δημοκρατίας ;

—Εἶνε ἕνας Ἰταλὸς ποιητὴς καὶ ὀνομάζεται Ντ' Ἀννούντσιο, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Γκιτρύ.

—Ντ' Ἀννούντσιο ; εἶπεν ἡ ἠθοποιός. Πρώτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα !...

***

Ὁ Λουδοβίκος 11ος ἐδέχετο τακτικὰ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Αὐλῆς του. Μιὰ μέρα ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἀποθραδὺς εἶχε χάσει ὅλα του τὰ χρήματα στὰ χαρτιά, ἔκλεψε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ βασιλέως ἕνα ρολόγι ξυπνητῆρι.

Τὰ ρολόγια τότε ἦσαν πολὺ ἀκριβά. Ὁ βασιλεὺς ἀντελήφθη τὴν κλεψιά, ἀλλὰ δὲν ἐμίλησε. Σὲ λίγο ὅμως τὸ ξυπνητῆρι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ στὴν τσέπη τοῦ κλέφτη, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρυφτῆ, τὸ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ πέφτοντας στὰ γόνατα τοῦ βασιλέως ζήτησε συγχώρησι.

—Ἡ διασκέδασις ποὺ μοῦ προξενήσατε, βαρῶνε, μὲ τὸ πάθημά σας, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ρολόγι. Σᾶς τὸ χαρίζω, λοιπόν, γιὰ νὰ σᾶς θυμίζῃ ὁ χτύπος του ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίζετε !...

***

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἄννα ἡ Αὐστριακή, σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου 13ου καὶ μητέρα τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἦταν ὡραιοτάτη. Ἰδίως τὰ χέρια της ἦσαν ἀριστουργηματικά. Τὰ ὕμνησαν πολλοὶ ποιηταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σκαρρόν, μ' ἕνα ποίημά του, στὸ ὁποῖο ἔλεγε πὼς θάταν εὐτυχὴς ἂν τὸν ἐμπάτσιζαν αὐτὰ τὰ ὑπέροχα χέρια !...

***

Διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο γιὰ τὴ λακωνικότητα τῶν Σπαρτιατῶν :

Μιὰ φορὰ ἐπῆγαν στὴν ἀρχαία Σπάρτη πρέσβεις μιᾶς ἄλλης πόλεως γιὰ νὰ ζητήσουν σιτάρι, γιατί δὲν εἶχαν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρέσβεις αὐτοὺς μίλησε διὰ μακρῶν. Ὅταν τελείωσε, οἱ Σπαρτιάται τοῦ ἀπάντησαν :

—Δὲν καταλάβαμε τὸ τέλος τοῦ λόγου σου καὶ...ξεχάσαμε τὴν ἀρχή !

Ἡ πεινασμένη πόλις, μαθαίνοντας τί ἔγινε, ἔστειλε ἀμέσως ἄλλον πρέσβυ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ πάθημα τοῦ προηγουμένου πρέσβεως, παρουσιάσθηκε μπρὸς στὴ συγκέντρωσι τοῦ λαοῦ τῆς Σπάρτης καὶ δείχνοντας τοὺς ἀδειανοὺς σάκκους, ποὺ εἶχε μαζύ του, εἶπε :

—Τὰ σακκιὰ εἶνε ἀδειανά, γεμίστε τα !...

Οἱ Σπαρτιάτες τὰ γέμισαν πράγματι, μὰ πρὶν ὁ πρέσβυς φύγῃ, τὸν φώναξαν καὶ τοῦ εἶπαν :

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς πῆς πὼς τὰ σακκιὰ ἦσαν ἀδειανά. Τὰ εἴδαμε. Οὔτε ὑπῆρχε λόγος νὰ μᾶς πῆς νὰ τὰ γεμίσουμε. Τὸ καταλαβαίναμε. Ἄλλη φορὰ νὰ εἶσαι πιὸ λιγόλογος...

***

Ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐξέδωσε κάποτε μιὰ διαταγὴ ἄδικη. Ὁ πρόεδρος τοῦ Παρλαμέντου τῆς Βουργουνδίας Μπριλὰ δὲν θέλησε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ κι' ὁ Λουδοβίκος τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ τοῦ Περπινιάν. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακή, τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἔκανε πάλι λόγο γιὰ τὴ διαταγὴ ἐκείνη. Ὁ Μπριλὰ δὲν ἀπαντοῦσε, παρὰ ἐκύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω.

—Τί κυττᾶτε ἐκεῖ ; τὸν ρώτησε ὁ Λουδοβίκος.

—Κυττάζω, Μεγαλειότατε, νὰ ἰδῶ ἂν φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ ἡ φυλακὴ τοῦ Περπινιάν !... ἀπάντησε ὁ Μπριλά, ὑπονοῶντας ὅτι θὰ ξαναπήγαινε φυλακή, γιατί δὲν θὰ δεχόταν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἄδικη διαταγή.